Chiêu Hồn Ca

Tiết tháng bảy mưa dầm sùi sụt,
Toát hơi may lạnh ngắt xương khô.
Não người thay buổi chiều thu!
Ngàn lau bạc trắng, lá ngô đồng vàng.
Hàng bạch dương bóng chiều man mác,
Lá chuối xanh hiu hắt mưa sa.
Bầu trời ảm đạm mây qua,
Cõi dương còn thế, nữa là cõi âm!
Đêm dằng dặc tối tăm trời đất
Hồn linh thiêng phảng phất u minh
Thương thay mười loại chúng sanh,
Cô hồn mờ mịt lênh đênh vật vờ!
Hương khói đã không nơi nương tựa

Phận chiếc đơn lần lữa đêm đêm.
Còn chi ai khá ai hèn,
Còn chi mà nói kẻ tài người ngu.

Tiết đầu thu lập đàn giải thoát
Nước tịnh bình nhỏ giọt dương chi.
Ngưỡng mong Phật lực từ bi,
Giải oan cứu khổ rước về Tây phương.

Nào những bậc tính đường kiêu hãnh
Chí những toan vác gánh non sông.
Nhớ khi đương thuở cậy hùng
Ngày nay thế khuất, vận cùng, thật đau!
Ai ngờ đâu bão bùng một phút
Bỗng thấy mình thành đứa hèn ngu!

Vinh hoa gánh nặng oán thù
Máu tươi lai láng, thịt xương rã rời.
Phách vía đành lạc loài nheo nhóc
Quỷ không đầu oan khóc
trong sương.
Đã hay thành bại là thường,
Mà u hồn biết bao giờ cho tan!

Nào những bậc màn loan
trướng phụng
Những cậy mình cung quế hằng nga.
Một phen thay đổi sơn hà,
Mảnh thân chiếc lá biết là về đâu?
Cuộc đời xuôi như dòng nước chảy
Ôi thôi đành trâm gãy, bình tan!
Khi xưa đông đúc vui cười,
Ngày nay nhắm mắt không người
nhặt xương.

Thảm thiết nỗi không hương
không khói
Ngẩn ngơ sầu trong bóng ngàn sim!

Nào những bậc mũ cao áo rộng
Ngòi bút son phác bức phù vân!
Sách kinh chất cả rương đầy,
Đêm đêm thơ phú, ngày ngày
văn chương.
Thịnh mãn lắm, ghét ganh càng lắm
Chung quy còn để nấm mồ xanh.
Người thân đã vắng sau vắng trước
Biết lấy ai bát nước nén hương
Cô hồn thất thểu bên đường,
Không duyên đâu dễ tìm phương
khỏi nàn.

Nào những bậc bày binh bố trận
Rắp đem thân cướp ấn Nguyên Nhung.
Gió mưa sấm sét đùng đùng,
Rải thây trăm họ, làm công một người.

Cũng có kẻ mắc vào khóa lính,
Bỏ cửa nhà gồng gánh việc quan
Nước khe cơm vắt gian nan,
Dãi dầu nghìn dặm, lầm than một đời.

Cũng có kẻ nằm cầu gối đất,
Trải tháng ngày hành khất
ngược xuôi.
Thương thay cũng một kiếp người,
Sống nhờ hàng xứ, chết vùi
đường quan.

Cũng có kẻ thân tù ở ngục,
Chết nương nhờ chiếu rách một manh.
Mảnh xương vùi dập góc thành,
Kiếp nào cởi được oan tình, tỉnh ra!

Kìa những trẻ hãy còn tấm bé,
Lỗi giờ sinh lìa mẹ lìa cha.
Những người gieo giếng, thắt dây,
Nước trôi, lửa cháy, sa cây, gẫy cành.

Người thì mắc sơn tinh thủy quái,
Các nạn tai, biển thẳm, núi sâu.
Mỗi người mỗi nghiệp khác nhau,
Hồn mê phách lạc nơi đâu nương nhờ?

Này hỡi hỡi mười loại chúng sanh!
Gái trai già trẻ thỉnh vào nghe kinh.

Kiếp phù du như hình bóng ảnh,
Sách dạy rằng vạn cảnh là không.
Ai ơi lấy Phật làm lòng,
Tự nhiên siêu thoát khỏi vòng
trầm luân.

Đàn chẩn tế vâng lời Phật giáo,
Của có chi bát nước nén nhang,
Gọi là kết chút duyên vàng,
Linh kỳ một lá dẫn đàng chúng sanh.

Ai đến đây dưới trên ngồi lại,
Của làm duyên chớ ngại bao nhiêu.
Phép thiêng biến ít thành nhiều,
Trên nhờ tôn giả chia đều chúng sanh.
Phật hữu tình từ bi phổ độ,
Chớ ngại rằng có có, không không.
Ma ha Bát Nhã ba la mật đa.

Nam mô Phật, nam mô Pháp,
nam mô Tăng.
Nam mô nhất thiết siêu thăng
thượng đài.